

Helena Meripaasi

Tulikettu

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Helena Meripaasi ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-46638-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

1.

Oli ensimmäinen kunnan kevätpäivä. Pilvettömällä taivaalla helotti aurinko, puut olivat hiirenkorvalla ja pikkulinnutkin jo visersivät. Kotikadun metsässä oli vielä lunta, mutta kadut olivat kuraisia. Vaikka Kaisla yritti aina huolellisesti pyyhkiä Kashmirin tassut ja mahakarvat jokaisen ulkoilun jälkeen, Johanna valitti sen sisälle kantamasta kurasta ja hiekasta.

Nyt Kaisla tuijotti taivaalle. Jokin oli vanginnut hänen huomionsa, mutta vaikka hän kuinka varjosti kädellä silmiään, ei näkynyt kuin loputonta häikäisevää sineä.

Mutta sitten se kuului uudelleen, nyt selvemmin: *Kruu! Kruu!* Vasta kun Kaisla tajusi katsoa suoraan ylöspäin, hän näki ne: korkealla taivaalla lensi kurkiaura. Ne näyttivät kiertelevän paikoil-

laan koko ajan toisilleen huudellen. Kaisla katseli lintuja pala kurkussa: vielä viime keväänä he olivat katselleet kurkien muuttoa yhdessä äidin kanssa. Kauempana taivaalla näkyi jo toinenkin kurkiaura.

”Kuulitko sä? Kuunteletko sä yhtään, se on seuraavana? *Se* koira, josta mä olen sulle kertonut. Ihan huippu! Mun on pakko kuvata sen suoritus!” Islan kärsimätön ääni palautti hänet todellisuuteen. Sitten Isla jo harppoi puhelimeen lähemmäs tottelevaisuuskokeen kehää.

Kaisla pyyhkäisi vaivihkaa silmiään ja yritti keskittyä katsomaan vuorossa seuraavana olevaa koira. Kurjet olivat päässeet yksimielisyyteen suunnasta ja katosivat pian näkyvistä toista kurkiauraa seuraten. Niiden äänet kuuluivat vielä vaikkei lintuja enää näkynt.

Kaisla oli ilomielin suostunut Islan ehdotukseen lähteä katsomaan tottelevaisuuskoetta Porvooseen, koska se tarkoitti yhtä lauantaipäivää poissa kotoa. Ei tarvinnut tapella siitä, miksei halunnut lähteä muiden kanssa kauppareissulle eikä osallistua viik-

kosiivoukseen, mikä Kaislan osalta tarkoitti oman huoneen siivoamista. Hän tosin piti huoneensa siistinä muutenkin, joten Johanna ei voisi naputtaa hänelle ainakaan siitä.

Islan isä oli tuonut heidät kisapaikalle ja luvannut tulla hakemaan kisan päätyttyä. Kashmir oli saanut tulla mukaan, mutta Isla oli vannottanut, että sen piti käyttäytyä kauniisti. Se ei saisi haukkua tai muuten häiritä kisaavia koiria. Ja tokihan Kashmir käyttäytyä osasi. Islan jämtlanninpystykorva Jokke sitä vastoin oli lähtenyt Islan isän kyydissä tervehtimään heidän entistä naapuriaan, koska Isla ei uskonut, että Jokke osaisi käyttäytyä kuten kisayleisön kuului.

Kilpailua oli jatkunut jo tunti, ja vaikka Kaisla kuinka yritti, hän ei päässyt Islan kanssa samaan tunnelmaan. Isla tuijotti jokaista koiraa haltioituneena, arvioi niiden suorituksia ja hihkaisi joka kerta, kun oli onnistunut arvaamaan tuomarin antamat pisteet oikein.

”Mä niin haluaisin itsekin kisaamaan”, hän huokaili. ”Mutta ei Jokesta ole siihen. Kashmirista

olisi”, hän sanoi ja pukkasi Kaislaa olalle. ”Alat treenata sitä tokiin, mä voin olla teidän koutsi.”

”No enkä ala! Eihän Kashmir osaa tollasta ollenkaan!” Kaisla parahti: kilpailu kaikkienensa oli näyttänyt hänestä hirveän hankalalta, koirat makasivat ja istuivat paikallaan rivissä minuuttitolkulla, suorittivat vaikean näköisiä noutoja ja liikkuivat kehässä ohjaajan käskyjen mukaan milloin mihinkin suuntaan, koko ajan valppaina, iloisina ja jokaista ohjaajan käskyä noudattaen.

”No ei kai se osaa, kun sille ei ole opetettu. Ja tämä on sitä paitsi erikoisvoittajaluokka, kaikkein ylin ja vaikein luokka. Alokasluokka on paljon helpompi ja se olisi Kashmirille ihan lastenleikkiä.”

Mutta Kaisla pudisti epäuskoisena päätään. Arkitottelevaisuuskurssilla Kashmir oli pärjännyt mainiosti, mutta tämä oli jotain aivan muuta, paljon vaikeampaa. Eikä Kaisla suoraan sanottuna tajunnut sitäkään, miksi hänen olisi pitänyt kilpailla Kashmirin kanssa. Kotona he olivat kyllä harjoitelleet alkeiskurssilla opetettuja temppeja, koska Kashmirin kanssa puuhastelu oli muuten-

kin parasta mitä hän tiesi. Ei se tuntunut koulutamiselta, koska heillä molemmilla oli niin hauskaa. Ei siihen mitään kilpailuja tarvittu, Kashmir oli Kaislan silmissä joka tapauksessa kaikkein paras.

Kun kisat olivat ohi, Islan isä tuli hakemaan heitä.

Kaisla vilkaisi kelloa: vasta kolme. Hän ei olisi millään halunnut vielä kotiin. Lauantait olivat melkein kaikkein ärsyttävimpiä muutenkin, ja nyt, kevään tultua, isä oli ostanut grillin. Illalla grillattaisiin pihalla takuulla taas makkaraa ja pihvejä, joita Kaislalla ei ollut aikomustakaan syödä. Hän söi korkeintaan grillattua maissia tai kesäkurpitsaa ja yritti olla välittämättä Joonan yökkäyseleistä. Joonaa ei suostunut syömään mitään kasviksia ja oli aina yökkäilevinään Kaislan ruuille. Se oli superällöttävää, eikä Kaislaa huvittanut syödä samassa pöydässä muiden kanssa enää ollenkaan.

Paluumatkalla Islan isä höpötti entisen naapurinsa uudesta metsästyskoirasta, mutta Islakaan ei jaksanut innostua: hän oli edelleen tottelevaisuus-

kokeen lumoissa ja katseli kuvaamiaan videoita tarkistaen tosin aina välillä viestit.

”Eikö vieläkään mitään uutisia?” Kaisla kysyi.

Isla vastasi vain pudistamalla päätään. Kaisla tiesi, miten hermona Isla oli odottanut uutisia lempicolliensa Hipin pennuista jo monta päivää, joten hän ei kysellyt enempää.

Kaisla keskittyi tuijottamaan maisemia: moottoritien varrella, vielä lumisen pellon yllä lenteli yksinäinen töyhtöhyppä.

2.

Ensimmäiseksi aamulla Isla tarkisti puhelimensa: ei viestiä äidiltä. Ei edes vastausta viestiin, jonka hän oli lähettänyt äidille eilisiltana. Islaa raivosutti: äiti tasan tiesi, miten paljon hän odotti uutisia! Oli sietämätöntä, ettei äiti vaivautunut vastaamaan.

Islalla alkoi olla pahat aavistukset koko jutusta. Hipin pentujen olisi pitänyt syntyä jo. Isla tiesi kyllä, että pennut saattoivat syntyä pari päivää ennen tai jälkeenkin lasketun ajan, mutta jokin tässä vaivasi häntä, eivät vähiten äidin epämääräiset vastaukset hänen aiempiin kyselyihinsä.

Isla ei ehtinyt jäädä pohtimaan asiaa, koska Jokke höyrysi jo ovella: se oli ruokittava ja kiikutettava päivähoidon Islan sedän vaimon Jutan luokse.

Isä istui juomassa kahvia keittiössä. ”Syö nyt jotain ennen kuin lähdet”, isä murahti tavalla, josta Isla tiesi hänen olevan pahalla päällä.

”En mä ehdi eikä mulla ole nälkä, mä lähden viemään Jokkea nyt Jutalle”, Isla huikkasi mennessään eteiseen.

Isä oli viime aikoina ollut usein synkkä. Isla tiesi, ettei hän viihtynyt Helsingissä. Nyt kevään korvalla se näkyi yhä selvemmin: isä keksi milloin minkäkin syyn käydä Porvoossa heidän entisen naapurinsa Lassen luona. Milloin hän autteli Lassea pihatöissä, milloin Lassen koiratarha kaipasi korjausta; syitä löytyi loputtomiin. Isla tajusi kyllä, että isä haikaili edelleen Porvooseen, jossa he olivat asuneet ennen kuin äiti oli viime syksynä ilmoittanut muuttavansa pois ja haluavansa avioeron. Aluksi muutto Helsinkiin oli tuntunut Islastakin kamalalta, mutta näytti siltä, että hän oli sopeutunut paljon isää paremmin. Ja se oli suureksi osaksi Kaislan ansiota.

Juttakin olisi halunnut tarjota aamiaista, mutta Isla pudisti päätään. ”Eikö vieläkään mitään uutisia?”